

mikor van újhold s mikor telihold
(Felszédülnek a gyerekek *megkomolyodnak*
Átértesztik magukon nagyjából
normális számban

a hozzávetőleg szokásos példaképeket
És soha többé nem lesznek gyerekek
ha csak nem akkor amikor közös titkukkal
fenyegetik a rendet: az Erőset)
Nehéz erről beszélni így

neked
aki bélszínt eszel véresen,
nekem;
avar kövek és föld alól

AHOGY AZ ÖRVÉNY IS LEFELÉ...

Lépteid hangudvarába befogott tehetetlen állat a magány
A magány ingoványában lépteid mellé más meleg jelenlét
nem szegődik.
Jól bőséggel sem tartható legyek őszi tánca a magány
A magány őszi vacogás a fal tűzrakással ellentétes
oldalán.

A magány hátrafordulás és üres utca
...Kanálispáráként kabátszárnyad alamizsnáját követelő
állat a magány.

A magány sebezhető, a magány oszthatatlan
a magány ön*magát* kézbesíti házhoz,
a magány győzni fog...

MÉG EGY

Erről

(→Majakovszkij)

Megérkezésed néma pantomim.
A világ lecsavarja színeit és itthagyt –
magányt robbant körém, ha itt vagy
Hűtlen a szó: kifordult, antonim.

Nevetséges, de méri az időt a fejem.
Beleborzolsz és látod: széthajló ezüst.
Elmondtam minden kellemest, derűst,
mi tellett. Hogy a félelem?

az „kapcsol” össze, veszi szavamat?
Hogy nem hagy el, csak *lapul*, ha a
szemeidbe fúrom,
gyömöszölném magam?...

A félelem... Ne felejtsd el a csapzott madarat,
mikor megül egy dróton, mint a húron.
Ne felejtsd el a csipás reggeli
egymásfeléfordulást, mikor a szemek irtásföldet látnak.
Tudod, hogy ennél jobban kellene
egymásnak állatok hiába vágnak.

Véráramokká átírt félelem.
A forgószinpad megfakul, megőszül.
Már minden mondhatót és fontosat
elmondtam – hogyha nem maradsz tetőül,
villanydrótul, akkor ne bánd a madarat.
Más játszma az.

Hazárd és képtelen.

Eltávolodsz és visszatérsz.
A törülködő leng talán és nedves
Nem tartóztatom alakod, hogy utánaeredhess
Elhallgatlak, ahogy a torkomon kiférsz.

FOKOZATOSAN ÉS FOKOZATTALANUL

Szálanként kapjuk a hajunkat.
Kortyonként a tejet.
S évenként azt, – az egyszerűségnek
azt a bélyegét, – amitől
ragyogunk. (ha ragyogunk.)
S valahogy ugyanígy vonul ki
belőlünk az évek
vándorhangya-légiója;
ezt-azt visszavéve, mind
elhagyatottabbá s magtalanabbá
trappolva a salakot, –
míg gerincünk tűjébe fűzött
gyökerekkel hímezni nem kezd
a Teremtő valamit: erdőt,
zsombékost, gabonaföldet, vagy
bármi egyebet, mi helyettünk
még (már) adni tud.

Csak a szenvedés nem iz-
lelget, nem szurkál minket.
Ki tudja? – tán akar. De
egy *bizonyos pontig* nem bír
velünk. Aztán minden megáll.
A csöndről tehetetlenül
sikkel le bármelyik karom.
Szabad préda vagyunk.

Jónás Csaba

VETÜLETEK

„...minden három dimenziós tárgy, melyet
egyszerűen csak látunk, egy olyan négy-
dimenziósnak a vetülete, amit nem isme-
rünk.”

Marcel Duchamp: Zöld doboz

Dráma a lőtéren

Véres dráma játszódott le szombaton a dél-norvégiai Far-
sund város egyik sportlőterén. Egy ismeretlen helyről táma-
dó orvlövész agyonlőtt két sportlövőt, akik éppen a lőtáblák
előtt tanulmányozták eredményeiket. A támadó néhány perc
múlva meggyilkolta az áldozatokhoz siető két orvost is, majd
megsebesített két másik személyt is.

(Ars poetica)